

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 151/05-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. mája 2005 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. D. D., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva byť vzatý do väzby iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Tpo 112/04 z 15. júla 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2004 doručená sťažnosť M. Š. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva byť vzatý do väzby iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn.

9 Tpo 112/04 z 15. júla 2004, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Malacky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 442/04 z 13. júna 2004.

Voči sťažovateľovi bolo 12. júna 2004 vznesené obvinenie pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 a 4 Trestného zákona. Označeným uznesením okresného súdu bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej aj „Tr. por.“) z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) a c) Tr. por. s tým, že väzba začína 11. júna 2004, keď došlo k obmedzeniu osobnej slobody obvineného.

Podľa sťažovateľa *„v odôvodnení uznesenia okresného súdu zo dňa 13. 6. 2004 sp. zn. Tp 442/04, ktoré sa z väčšej časti zaoberá popisom skutku, (...) nie je uvedená jediná konkrétna skutočnosť, ktorá by odôvodňovala či kolúziu tak preventívnu väzbu“*.

Ďalej sťažovateľ poukazuje na odôvodnenie uznesenia okresného súdu, z ktorého podľa neho vyplýva, *„... že orgány činné v trestnom konaní kladú otázku dôvodnosti väzby do úzkeho súvisu s priznaním obvineného, čím je porušovaný § 91 Tr. por., keď obvinený nesmie byť žiadnym spôsobom donucovaný k výpovedi alebo k priznaniu, a teda ani nepriamo väzbou. Sama skutočnosť, že vo veci prichádza do úvahy vypočutie ďalších svedkov, neodôvodňuje obavu, že bude obvinený na týchto akýmkoľvek spôsobom pôsobiť alebo inak mariť vyšetrowanie a rovnako konštatovanie tohto druhu nesmie byť vykladané ako konkrétna skutočnosť odôvodňujúca väzbu obvineného“*.

Sťažovateľ poukazuje aj na to, že *„Krajský súd v Bratislave sa v uznesení 9 Tpo 112/04 zo dňa 15. 7. 2004 stotožnil s názorom prvostupňového súdu, pričom v predmetnom rozhodnutí sa vôbec nezaoberá sťažnosťou obvineného proti prvostupňovému rozhodnutiu Okresného súdu a rovnako neuvádza ani jeden dôvod, pre ktorý bol vlastne obvinený vzatý do väzby“*.

Sťažovateľ tvrdí, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu nedáva zmysel nielen z právneho, ale ani z gramatického hľadiska a uzatvára, že *„Povinnosť súdu uviesť konkrétne skutočnosti, ktoré sú dostatočným a rozumným podkladom pre odôvodnenie*

obavy uvedenej v ustanovení § 67 ods. 1 písm. a) až c) Tr. por., bola v predmetnom prípade hrubo porušená, čím došlo k porušeniu zákona a rovnako aj Ústavy SR v článku 17 ods. 5 zrejším zásahom do absolútnej hodnoty – slobody“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave rozhodnutím zo dňa 15. 7. 2004 pod spisovou značkou 9 Tpo 112/04 porušil základné právo Š. M. na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky, ktorej ho pozbavil bez Ústavou SR v čl. 17 ods. 5 predpokladaných zákonných dôvodov v zmysle ustanovenia § 67 ods. 1 písm. a-c Tr. por.

Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť Š. M. primerané finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk ako nemateriálnu ujmu za porušenie jeho základného práva rozhodnutím 9 Tpo 112/04 podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

Z informácie Okresnej prokuratúry Bratislava IV z 2. mája 2005, na ktorej je trestná vec sťažovateľa vedená pod sp. zn. 3 PV 100/05, poskytnutej ústavnému súdu 2. mája 2005 vyplýva, že sťažovateľ bol 9. decembra 2004 prepustený z väzby na slobodu.

II.

Obsah rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 9 Tpo 112/04 z 15. júla 2004

Krajský súd po tom, ako na základe sťažnosti podanej sťažovateľom podľa § 147 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. Tp 442/01 z 13. júna 2004, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná, a označeným uznesením ju zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Z pripojeného spisového materiálu je zrejmé, že uznesením vyšetrovateľa okresného úradu bolo vznesené obvinenie proti obvinenému M. Š. zo spáchania trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.

Podľa § 67 ods. 1 Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak sú tu konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že bude pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených alebo ináč mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Podľa § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak sú tu konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval, alebo ktorým hrozil.

V konkrétnom prípade obvinený je dôvodne podozrivý a konkrétnou skutočnosťou odôvodňujúcou dôvod väzby v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia sú okolnosti prípadu doteraz zabezpečenie dôkazov v prípravnom konaní a možná kolúznosť konania obvineného vo vzťahu k mareniu dokazovania zo strany potenciálnych ďalších zodpovedných osôb.

Kolúzna väzba [§ 67 ods. 1 písm. b) Tr. por.] má však dočasnú povahu, ktorá je determinovaná vykonaním dokazovania k vznesenému obvineniu.

Správne postupoval okresný súd, keď začiatok väzby ustálil od 11. 6. 2004, kedy došlo k obmedzeniu osobnej slobody obvineného, čo je v súlade s ustanovením § 77 ods. 1 Tr. por.

S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenie súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti uznesenia.“

III.

Východiská na rozhodovanie o porušení čl. 17 ods. 5 ústavy

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania o sťažnostiach upravujú ustanovenia § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z týchto podmienok je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavnoprocené princípy takého pozbavenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, II. ÚS 183/02, IV. ÚS 83/03).

Garantom dodržiavania týchto ústavných princíпов sú všeobecné súdy. Ich rešpektovanie musia preto vyjadriť vo všetkých rozhodnutiach i opatreniach súvisiacich s väzbou obvinenej osoby tak, aby ich rozhodnutia a opatrenia vo väzobných veciach boli preskúmateľné najprv v konaní pred opravným súdom a prípadne aj v konaní o sťažnosti pred ústavným súdom.

V zmysle svojej doterajšej judikatúry (napr. IV. ÚS 171/03) je preto ústavný súd oprávnený skúmať, či všeobecný súd rešpektoval zákonné predpoklady na uvalenie väzby ustanovené Trestným poriadkom a či jeho rozhodnutie vychádzalo zo skutkových dôvodov. Ak všeobecný súd tieto zákonné postupy dodržal, nemožno podľa názoru ústavného súdu vstupovať do jeho právomoci iba kvôli preskúmaniu jeho myšlienkových úvah a hodnotení o existencii alebo neexistencii skutkových okolností odôvodňujúcich obmedzenie osobnej slobody vzatím do väzby. Taktiež platí, že ak všeobecný súd dôjde k záveru, že prepustením obvineného na slobodu by mohlo byť zmarené alebo sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, taký záver nie je preskúmateľný ústavným súdom, ak inak nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov, ktoré upravujú také obmedzenie osobnej slobody, akým je väzba v trestnom konaní. Vstupovanie ústavného súdu do procesu vzatia obvineného do väzby z iných dôvodov ako pre porušovanie ústavných princípov nemá opodstatnenie ani preto, že vzatie do väzby a nadväzne aj skúmanie dôvodov väzby je ústavne prijateľným spôsobom zabezpečené zákonným oprávnením obvineného žiadať o prepustenie z väzby kedykoľvek, najmenej každých štrnásť dní od právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia o takej žiadosti. Navyše, povinnosťou súdov je skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú alebo sa zmenili, a tento prístup sa podľa zákona uplatňuje v celom trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 124/03).

Na základe zhrnutia dosiaľ uvedeného možno konštatovať, že v konaní pred ústavným súdom môže sťažovateľ uplatniť ochranu základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy len vtedy, ak ho nechráni iný súd v rozsahu svojej ústavnej kompetencie podľa čl. 142 ods. 1 ústavy. Ďalej musí ísť o porušenie základného práva, ktoré súvisí s tým, že osoba bola vzatá do väzby bez zákonom uznaného a v odôvodnení všeobecného väzobného súdu uvedeného dôvodu opretého o konkrétne skutočnosti.

Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup (hodnotenie) všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby, ak tento postup viedol k záveru o existencii takého dôvodu na väzbu, ktorý je uvedený v Trestnom poriadku. Skutkovo môže tento postup a rozhodnutie preskúmať len opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je usposobený na preskúmanie obsahu

trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov. Na nahradenie úsudku všeobecného súdu o existencii skutkových okolností zakladajúcich zákonné dôvody na vzatie do väzby by musela existovať výslovná ústavná norma, ktorá by takéto suplovanie procesnej činnosti všeobecného súdu dovoľovala a súčasne by aj určila spôsob, akým to môže ústavný súd vykonať a realizovať. Taká norma v ústave nie je, a preto sa ústavný súd musí pri skúmaní obmedzenia osobnej slobody sústrediť len na preskúmanie toho, či k obmedzeniu došlo z dôvodov a spôsobom, ktoré ustanovuje Trestný poriadok, bez toho, aby suploval právomoc a postupy všeobecných súdov.

Ústavný súd nemôže skúmať hodnotenie dôkazov a zistenia všeobecných súdov vo väzobných veciach aj z dôvodu, že nepatrí k orgánom činným v trestnom konaní, a preto prirodzene nie je vybavený kompetenciou a ani zákonnými (faktickými) prostriedkami na prešetrovanie skutkových zistení väzobných súdov, prípadne na vykonanie alebo opakovanie dôkazov (II. ÚS 23/05).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o väzobné súdy rozhodujúce v trestnom prípravnom konaní) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

IV.

Záver ústavného súdu k namietanému porušeniu čl. 17 ods. 5 ústavy

Podľa ústavného súdu treba vnímať odôvodnenie uznesenia okresného súdu sp. zn. Tp 442/04 z 13. júna 2004, ktorým bol sťažovateľ z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1

písm. b) a c) Tr. por. vzatý do väzby, a uznesenia krajského súdu sp. zn. 9 Tpo 112/04 z 15. júla 2004, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu ako celok.

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd preskúmal obe rozhodnutia predložené sťažovateľom, ako i vyžiadaný súvisiaci súdny spis okresného súdu a zisťoval, či okresný súd a krajský súd postupovali pri uvalovaní väzby na sťažovateľa v súlade s vymedzenými ústavnoprocenými princípmi a ustálenou súdnou praxou všeobecných súdov a či ich rozhodnutia sú v reálnej spojitosti s tvrdeným porušením čl. 17 ods. 5 ústavy.

Zákonom, ktorý ustanovuje predpoklady na uplatnenie týchto ústavnoprocených princíпов, je Trestný poriadok [zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov].

Po preskúmaní obsahu oboch rozhodnutí väzobných súdov z hľadiska ústavných kritérií ústavný súd dospel k názoru, že okresný súd rozhodoval o väzbe sťažovateľa na základe existencie skutkových zistení a konkrétnych skutočností (nielen abstraktných úvah) postačujúcich pre záver, že v okolnostiach prípadu boli dané dôvody väzby podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) Tr. por. Vyplýva to z odôvodnenia jeho uznesenia, podľa ktorého preventívnu a kolúznú väzbu odôvodnil okresný súd tým, že *„Obvinený bol zadržaný políciou so zariadením určeným na vytrhávanie zámkov aj motorových vozidiel. Obvinený užíva prostredníctvom svojej družky garáž, v ktorej bolo nájdené vozidlo značky: Škoda Fabia Combi, ktoré bolo odcudzené dňa 11. 6. 2004 v M. V garáži, ktorú užíval obvinený, bol nájdený aj skúter značky: Peugeot SpeedFight s prilbou, ktorú spoznal jej vlastník svedok J. B., pričom skúter rovnakej značky a typu spolu s prilbou bol odcudzený vo februári roku 2004 z tej istej spoločnej garáže ako vyššie uvedené vozidlo Škoda Fabia Combi. V garáži boli nájdené aj iné súčiastky a výbava motorových vozidiel rôznych značiek. Tiež tam bolo nájdené evidenčné číslo motorového vozidla. Tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že obvinený sa mohol zúčastňovať na krádeži motorových vozidiel, či už ako páchatel alebo formou účasti, prípadne inej súvisiacej trestnej činnosti, napríklad legalizáciou príjmu alebo podielníctvom.*

Z obsahu spisu súd zistil, že obvinený menil výpoveď, a to aj pri bezprostrednom vyťažovaní, ale aj po vznesení obvinenia. V súvislosti s týmto prípadom bolo označených viac osôb, ktoré by mohli mať informácie k vyšetrovanej trestnej činnosti a zrejme prichádza do úvahy aj trestnoprávna zodpovednosť takýchto ďalších osôb. Ponechaním obvineného na slobode by mohlo prísť k ovplyvňovaniu ďalších svedkov, resp. k mareniu dokazovania zo strany potencionálnych ďalších zodpovedných osôb“.

Tieto skutkové zistenia v spojení s konkrétnymi skutočnosťami, ako aj zákonné dôvody väzby uviedol okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia spôsobom, ktorý sa nedá označiť ako vnútorne rozporný alebo odporujúci požiadavkám Trestného poriadku na odôvodnenie uznesení.

Podobne ako okresný súd postupoval aj sťažnostný súd (krajský súd), ktorý si v celom rozsahu osvojil závery uvádzané v napadnutom uznesení okresného súdu, čo možno považovať v danom štádiu trestného stíhania za postačujúce.

Je pravdou, že krajský súd sa v napadnutom uznesení nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorú použil vo svojej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. Tp 442/04 z 13. júna 2004, a tiež treba prisvedčiť sťažovateľovi v tom, že siedmy odsek odôvodnenia predmetného uznesenia je zmätočný. To ale nemalo vplyv na jeho rozhodnutie, keďže argumenty, ktorými toto rozhodnutie odôvodnil, dávajú v dostačujúcom rozsahu odpoveď na podstatnú časť jeho výhrad, ako aj na otázku, prečo bol v danom prípade záujem na riadnom objasnení trestnej činnosti a dosiahnutí účelu trestného konania silnejší, než záujem na osobnej slobode jednotlivca.

Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenia väzobných uznesení nemusia odpovedať na všetky námietky obsiahnuté v sťažnostiach obvinených, ale postačuje, ak tieto odôvodnenia obsahujú odpoveď na zásadné otázky, ktoré majú vplyv na rozhodnutie o vzatí do väzby v súlade s vymedzenými ústavnými princípmi, čo platí predovšetkým v takom väzobnom konaní, v ktorom sa rozhoduje o vzatí sťažovateľa do väzby.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach opakovane vyslovil právny názor, podľa ktorého „Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody“ (I. ÚS 139/02 a mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02).

Ústavný súd už uviedol, že z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva požiadavka, aby väzba ako opatrenie pozbavujúce osobnej slobody bola vykonaná spôsobom poskytujúcim obvinenému základné procesné záruky proti svojvoľnému postupu orgánov činných v trestnom konaní (m. m. II. ÚS 55/98).

Pri rozhodovaní o väzbe je potrebné označiť konkrétne skutočnosti (okolnosti), ktoré odôvodňujú príslušnú (zákonom označenú) obavu, v danom prípade uvedenú v § 67 ods. 1 písm. b) a c) Tr. por., t. j. že obvinený bude mať ťažkosť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie a že bude pokračovať v trestnej činnosti.

Podľa § 147 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti (v tomto prípade o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby) nadriadený orgán (v tomto prípade krajský súd) preskúma správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým môže sťažovateľ podať sťažnosť, a konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu.

Ústavný súd je v prerokováanej veci toho názoru, že napadnuté rozhodnutie nadriadeného súdu (krajského súdu) tieto požiadavky splnilo. Vo vzťahu k označeným väzobným dôvodom uvedeným v § 67 ods. 1 písm. b) a c) Tr. por. nemožno vo vydaní napadnutého rozhodnutia vidieť svojvôľu spočívajúcu v jeho nedostatočnom odôvodnení, v jeho neurčitosti či nekonkrétnosti bez opory v zákone. V tejto spojitosti predovšetkým rozhodnutie súdu prvého stupňa (okresného súdu), s ktorým sa sťažnostný (krajský) súd stotožnil, vo svojom odôvodnení obsahuje konkrétne skutočnosti, ktoré súd viedli k odôvodnenej obave, že sťažovateľ by konal (pri svojom prepustení na slobodu) tak, ako to

predpokladá § 67 ods. 1 písm. b) a c) Tr. por. (t. j. že „... V súvislosti s týmto prípadom bolo označených viac osôb, ktoré by mohli mať informácie k vyšetrovanej trestnej činnosti a zrejme prichádza do úvahy aj trestnoprávna zodpovednosť takýchto ďalších osôb. Ponechaním obvineného na slobode by mohlo prísť k ovplyvňovaniu možných svedkov, resp. k mareniu dokazovania zo strany potenciálnych ďalších zodpovedných osôb.“).

Uznesenie krajského súdu sp. zn. 9 Tpo 112/04 z 15. júla 2004 nie je vzhľadom na uvedené ani napriek spomínaným nedostatkom jeho odôvodnenia možné označiť ako arbitrárne alebo nenáležité odôvodnené, preto ústavný súd nemá príčinu zasahovať do sféry pôsobnosti všeobecných súdov (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že oba väzobné súdy sa v dostačujúcom rozsahu oboznámili s celým spisovým materiálom vzťahujúcim sa na vznesené obvinenie a vychádzali z toho, že vyšetrovanie veci vo vzťahu k obvineniu sťažovateľa je iba v počiatočnom štádiu a dosiaľ existujúce dôkazy nachádzajúce sa vo vyšetrovacom spise v čase rozhodovania okresného súdu aj krajského súdu nerozptyľujú podozrenie vo vzťahu k sťažovateľovi zo spáchania skutku, za ktorý je trestne stíhaný. Tým je daná aj dôvodnosť väzby podľa § 67 ods. 1 písm. b), ako aj písm. c) Tr. por.

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť neobsahuje také tvrdené porušenie ústavnoprocených princípov obmedzenia osobnej slobody väzbou namietaným rozhodnutím krajského súdu, ktorých reálnosť porušenia by bolo možné posudzovať po jej prijatí na ďalšie konanie, odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd napokon pripomína, že o príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením a porušením čl. 17 ods. 5 ústavy v žiadnom prípade nepostačuje tvrdenie o tom, že všeobecné súdy vo väzobnom konaní nechránili toto základné právo v súlade s predstavou sťažovateľa. Sťažovateľ súčasne nie je oprávnený požadovať, aby ústavný súd opakoval alebo nahradzoval činnosť prvostupňového súdu alebo opravného súdu pri rozhodovaní o väzbe.

Po odmietnutí sťažnosti v celom rozsahu nie je potrebné rozhodovať o takých nárokoch na ochranu ústavnosti, ktorých uplatnenie a použitie predpokladá aspoň čiastočnú úspešnosť sťažnosti. Preto už ústavný súd nerozhodoval o primeranom finančnom zadosťučinení, ktoré požadoval sťažovateľ (čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2005